

JAZZFLITS

DE JAZZNIEWSBRIEF

11 februari 2007
5de jaargang, nummer 3

CONCERT HUISKAMERJAZZ MET PETER BEETS 4-TET



Er zijn 'musicians' musicians' maar er zijn ook 'musician's jazzclubs'. Bij muzikanten welbekend, maar voor het publiek vrijwel verborgen is er naast het reguliere jazzcircuit in clubs en theaters nog een bijna geheim circuit van huiskamerjazz. Zo zijn de jazzconcerten in het clubhuis van de golfvereniging in Nistelrode vermaard onder muzikanten. Door grote bedrijven gesponsord worden daar zeven concerten per jaar gegeven, vrijwel uitsluitend met de top van de Nederlandse jazz en gratis toegankelijk voor iedereen die er op de een of andere manier achterkomt. Dat het geen eendagsvlieg is bewijst het feit dat binnenkort het tienjarige bestaan van dit podium wordt gevierd. Eind januari trad het kwartet van pianist Peter Beets op, met broer Marius op bas, Hans Braber aan de drums en Sjoerd Dijkhuizen op sax. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSSELECTIE BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA KRIJGT VLAAMSE CULTUURPRIJS 2006

Het Brussels Jazz Orchestra heeft 5 februari de Vlaamse Cultuurprijs 2006 in de categorie muziek gekregen. De prijs is de officiële cultuurprijs van de Vlaamse Gemeenschap en bekroont een opmerkelijke bijdrage aan het cultuurleven in Vlaanderen.

...vervolg op pagina 10

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- Geïll. Encyclopedie van Jazz & Blues (Jan. J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Carolyn Hume, Scott Kinsey, Stefan Schöler, Rik Mol, Sanna van Vliet, Duke Ellington's Spacemen, Charles Tolliver, Liquid Blue, Adam Pieronczyk, Billy Strayhorn en Balthaus/Lumeij/Grimbergen	
Concertverslagen	pg 11
- Shooster, Ilja Reijngoud/Fay Claassen	
En verder	
- In Memoriam Whitney Balliett (Han Schulte)	pg 4
- Lüdeke Straightahead	pg 5
- Jazzradio Top 10	pg 10
- Nieuw label Evil Rabbit Records (Herman te Loo)	pg 12
- Reggie Workman (Paul Blair)	pg 13

ESRA DALFIDAN WINT NEDERLANDS JAZZ VOCALISTEN CONCOURS 2007

Esra Dalfidan heeft afgelopen zondag 4 februari de zevende editie van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours 2007 op haar naam geschreven. Ruben Hein en Roderik Povel werden respectievelijk tweede en derde.

De van oorsprong Duits/Turkse Esra Dalfidan werd geprezen om haar overtuigende manier van zingen. De jury, met Francien van Tuinen (winnares 1997), Ineke Heijliger (jazzpedagoog), Cyriel Pluimakers (programmeur), Paul Gompes (Dutch Jazz Connection) en Bert Vuijsje, sprak over een terechte winnaar: "Esra Dalfidan zingt met grote overtuiging en vreugde. Ze heeft een prachtig geluid en beschikt over een zeer goede techniek. Haar muziek bestaat uit een originele mix tussen volksmuziek en jazz."

Wouter Hamel, de winnaar van de vorige editie, reikte de prijzen van respectievelijk tweeduizend, duizend en vijfhonderd euro uit. De drie prijswinnaars kregen door de Stichting Jazz Impuls ieder ook zes optredens aangeboden op gerenommeerde podia. De finalisten Wouter Penris, Norbert Köging en Yaso Romero Fernandes keerden zonder prijs huiswaarts.

Tijdens de finale is een live-cd opgenomen, waarop de zes finalisten zijn te beluisteren. Deze cd kost tien euro en is verkrijgbaar via m.geurtsen@odeonspiegel.nl.

DEELDER DRAAIT OOK OP ARROW JAZZ FM

Dichter en jazzliefhebber Jules Deelder draait zijn jazzplaten nu ook op Arrow Jazz FM. Zijn programma wordt elke donderdag tussen 21.00 en 22.00 uur uitgezonden onder de titel 'DeeldeRadio'.

Jules Deelder had al een jazzprogramma op de regionale zender Radio Rijnmond. Daarvoor put hij uit zijn eigen collectie. Dit gaat Deelder ook voor Arrow Jazz FM doen. Jules Deelder is niet van zins als presentator veel te praten, zo vertelt hij in het AD van 29 januari: "Over muziek wordt veel gezeken, wij doen daar niet aan mee, draaien liever de plaatjes."

JAZZFLITS nummer 4 staat 25 februari op www.jazzflits.nl

PLATEN

MOSAIC RECORDS GAAT OOK HEDENDAAGSE JAZZ HERUITGEVEN

Mosaic Records, een maatschappij gespecialiseerd in heruitgaven van historisch materiaal, gaat via de nieuwe reeks 'Mosaic Contemporary' ook hedendaagse jazz opnieuw uitbrengen. De eerste uitgaven zijn verzameling-cd's van bassist Jaco Pastorius en gitarist Earl Klugh, en de albums 'Super Blue' van trompettist Freddie Hubbard en 'Afro-Classic' van fluitist Hubert Laws.

Bepalend voor opname in de reeks 'Mosaic Contemporary' is de bijdrage die een artiest aan de jazz heeft geleverd en de relevantie van het desbetreffende album in de jazzgeschiedenis, zo meldt Mosaic Records. De maatschappij verwierf bekendheid met de uitgave van goed verzorgde cd-boxen. Later werden in de serie 'Mosaic Select' ook producties van maximaal drie cd's gemaakt en sinds enige tijd geeft het label in de reeks 'Mosaic Singles' ook afzonderlijke jazzklassiekers opnieuw uit. De producties van Mosaic reikten niet eerder tot in de hedendaagse jazz.
(www.mosaicrecords.com)

PODIA

ZAKENMAN BLAAST JAZZ IN LOOSDRECHT NIEUW LEVEN IN

Hans Kennedie, wereldwijd president van de Golden Tulip Hotels, wil dat Loosdrecht weer met jazz geassocieerd wordt. Daartoe laat hij wekelijks jazzmusici in De Branche te Loosdrecht optreden. In de toekomst liggen meerdere evenementen in het verschiet.

Kennedie onthult zijn plannen in het Leidsch Dagblad van 31 januari. Hij wil 'grote namen' hun opwachting laten maken in Loosdrecht. Golden Tulip De Branche moet een proeftuin worden. Spreken de artiesten aan, dan kunnen ze ook in een van de andere 550 vestigingen van de hotelketen optreden. De Branche staat op historisch jazzgrond. Op de plek was ooit de botenloods van Van Dijk gevestigd, waar in de jaren zestig het Loosdrecht Jazz Concours plaatsvond. Pim Jacobs, Rita Reys en Louis van Dijk vierden er triomfen.

SJU JAZZ FESTIVAL HEET VOORTAAN UTRECHT JAZZ FEST

Het jaarlijkse SJU Jazz Festival heet vanaf nu Utrecht Jazz Fest. De formule is verbreed tot jazz en 'alles wat daar tegenaan schurkt', van swing tot hiphop. Het Utrecht Jazz Fest vindt van 1 tot en met 3 maart plaats op het SJU JazzPodium, Tivoli en Vredenburg Utrecht.

Elke muziekstroming krijgt een eigen podium. Tivoli biedt met Soweto Kinch en DJ Maestro een podium aan een crossover tussen jazz en hiphop. In Vredenburg spelen het Tomasz Stanko Quartet, Sylvie Courvoisier & Mark Feldman en Boy Edgar prijswinnaar Bert van den Brink. En op het SJU Jazzpodium is ruimte voor extremen en onvoorspelbaarheid met Duo De Jood/Stackenäs en Hasse Poulsen's Sound of Choice. Alle concerten worden opgenomen en uitgezonden door de VPRO-radio.
(www.utrechtjazzfest.nl)

NIEUWSFLITSEN

MusicAzur - In februari toert JazzLab Series met MusicAzur, het meest recente project van pianist Pirty Zurstrassen. MusicAzur speelt naar eigen zeggen 'musique azurée': "zon- overgoten, sprankelende en vibrerende melodieën, sfeervol refererend aan de Mediterranée". MusicAzur bestaat uit Piet Verbist (b), Tuur Florizoone (accord), Daniel Stokart (sax) en Stephan Pougin (perc). Zurstrassen schreef alle muziek. Tijdens deze tournee wordt de cd van het project gepresenteerd. (www.jazzlabseries.be)

Benjamin Herman - Saxofonist Benjamin Herman sluit een dezer dagen de tournee af die hij als Boy Edgar-winnaar 2006 mocht maken. Terugkijkend komt hij in de Provinciale Zeeuwse Courant van 20 januari tot de constatering dat het een 'erg leuk' jaar is geweest. In maart gaat hij weer de studio in om een nieuwe cd op te nemen. De muziek daarvan ligt in het verlengde van zijn vinylplaten 'Haze/Skunkaholic' (2004) en 'Durban Poison' (2005). Ook meldt hij muziek gemaakt te hebben voor een documentaire over schrijver Remco Campert; "maar dat is meer de modale jazz".

Brussels Jazz Orchestra - De plaat 'Dangerous Liaison' van het Brussels Jazz Orchestra is volgens de medewerkers van de Amerikaanse website 'All About Jazz' de beste bigband-cd van 2006. De titel verwijst naar de samenwerking met het Vlaamse symfonieorkest De Filharmonie. Jack Bowers, recensent bij de website, vindt 'Dangerous Liaison' een meesterwerk: "I'm willing to cast aside any misgivings and use that word to portray this cd."

Bik Bent Braam - Drummer Michael Vatcher, de Keulse tubaspeler Carl Ludwig Hübsch en saxofonist Peter van Bergen zijn toegetreden tot Bik Bent Braam. De bezetting is nu verder: Michiel Braam (p), Wilbert de Jood (b), Frans Vermeerssen (sax), Frank Gratkowski (as, klar), Jan Willem van der Ham (as, fagot), Bart van der Putten (as, klar), Peter Haex (tenortuba), Eric Boeren (cornet), Angelo Verploegen (tp) en Wolter Wierbos (tb). De nieuwe Bik Bent maakt 24 mei zijn debuut in La Palma te Rome. Begin volgend jaar presenteert de formatie een nieuw programma.

Storm Beets Bouwens - In café De Observant te Amersfoort is eind januari een serie van acht jazzconcerten op de maandagavond van start gegaan. Om de week ontvangt het trio van de Baarnse pianist Stormvogel daarin een gast. De komende weken zijn dat de vocalisten Saskia Groenberg (26 februari) en Anne Chris (12 maart). Stormvogel wordt bijgestaan door vibrafonist Lodewijk Bouwens en tenorsaxofonist en organisator Alexander Beets. De concerten beginnen om 20.00 uur. De serie is een initiatief van de Stichting Keistad Jazz en de Rabobank, hoofdsponsor van het Amersfoort Jazzfestival. (www.stadscafe.nu)

Bill Evans - Twee Noorse concerten van pianist Bill Evans zijn op dvd verschenen. Het betreft een concert uit 1966 met Eddie Gomez (b) en Alex Riel (dr) en een uit 1980 met Marc Johnson (b) en Joe LaBarbera (dr). De dvd heet 'The Oslo Concerts'. Uitsmijter van de dvd is een interview met Bill Evans.

PODIA VERVOLG VOLLE KASTEELSALON VOOR SAL MOSCA



In het dorpje Leut, een deelgemeente van de Belgische gemeente Maasmechelen, ligt het mooie Kasteel Vilain XIII. Daar speelde in een volgepakte salon de tachtigjarige Sal Mosca op 15 januari zijn 'Great American songbook'. (Foto en tekst: Tony Daenen)

GEMEENTE DEN HAAG ONDERSTEUNT PURE JAZZ FEST MET 200.000 EURO

Het Haagse Pure Jazz Fest krijgt een bijdrage van 200.000 euro van de gemeente Den Haag. Dit bedrag is nodig om de editie 2006 financieel te kunnen afwikkelen. Door deze bijdrage wordt het festival van een faillissement gered en is 7 en 8 september een tweede editie mogelijk.

Gezien de artistiek vernieuwende inhoud van de editie 2006 meent het gemeentebestuur dat het festival potentie heeft om de uitstraling van Den Haag als cultuur- en festivalstad te versterken. Dat rechtvaardigt de steun in dit geval. Wel moet de Stichting Pure Jazz een nieuw bestuur krijgen, dat kan waarborgen dat ook de dagelijkse zakelijke leiding solide is. De gemeente kan de bijdrage in de toekomst terugvorderen.

PRIJZEN

SONNY ROLLINS KRIJGT POLAR MUSIC PRIZE 2007

Saxofonist Sonny Rollins krijgt de Polar Music Prize 2007. De jury van deze Zweedse onderscheiding beschouwt hem als 'een van de meest krachtige en persoonlijke stemmen in jazz'. De andere prijswinnaar is componist Steve Reich. Rollins en Reich ontvangen hun prijs, een bedrag van 108.000 euro, op 21 mei te Stockholm uit handen van koning Carl Gustaf.

De Polar Music Prize wordt jaarlijks uitgereikt aan een persoon, groep of instituut. De prijswinnaar moet een uitzonderlijke bijdrage hebben geleverd aan de ontwikkeling van de muziek. Volgens de jury mag dit van Rollins gezegd worden: "Sonny Rollins has elevated the unaccompanied solo to the highest artistic level - all characterized by a distinctive and powerful sound, irresistible swing and an individual musical sense of humor." Tot de genomineerden behoorde deze keer ook pianist Michiel Borstlap.

OVERIG

MEER JAZZ OP AMERIKAANSE SCHOLEN MOET WAARDERING JAZZ DOEN STIJGEN

Het 'NEA Jazz in the Schools'-programma wordt dit jaar aan acht miljoen Amerikaanse scholieren aangeboden. Dat is een verdubbeling ten opzichte van 2006.

Overheidsorganisatie National Endowment for the Arts (NEA) hoopt dat hierdoor de waardering voor de jazz in de VS zal toenemen. Die extra waardering is nodig, zegt NEA-voorzitter Dana Gioia in de San Diego Union Tribune van 21 januari. De jazz is volgens hem levend en gezond, maar in de VS ondergewaardeerd.

GEORGE WEIN VERKOOPT ZIJN BEDRIJF

Festivalorganisator George Wein (81), heeft zijn bedrijf Festival Productions verkocht aan Festival Network LLC, een nieuw opgericht New Yorks bedrijf. Dit bedrijf zal voortaan onder meer het Newport Jazz Festival en de JVC-jazzfestivals te New York en Parijs organiseren.

Met de transactie was een bedrag van miljoenen gemoeid, zo stelt Wein in de New York Times van 25 januari. In het nieuwe bedrijf zal voorlopig alles bij het oude blijven. Belangrijkste man van Festival Network LLC wordt Chris Shields (36), die tien jaar geleden al eens voor Wein werkte. Volgens George Wein stond zijn bedrijf al langere tijd in de belangstelling van diverse bedrijven: "But nobody seemed concerned with the legacy of New Port." Bij Shields acht hij het festival, dat hij in 1954 oprichtte, in goede handen: "He's from New England, and it means a lot to him."

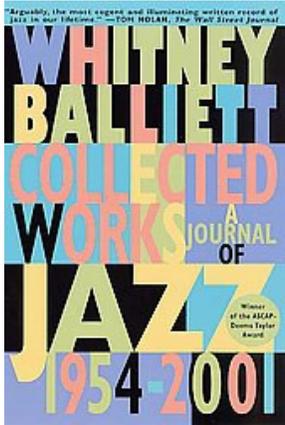
NIEUWSFLITSEN

Jazz Guide: NYC – De tweede editie van Steve Dollars 'Jazz Guide: NYC' is uit. De gids geeft een overzicht van jazzclubs in New York City en wijst de weg naar de favoriete muziek van de lezer, van avant-garde tot bigband. Ook zijn data van festivals en adressen van muziekwinkels opgenomen. Voor de liefhebber wordt een aantal voor de jazzgeschiedenis memorabele plekken besproken, waaronder de voormalige woonbuurt van trompettist Louis Armstrong. De gids is een uitgave van The Little Bookroom Publishing Company en kost 15,95 dollar.

Jazz Perspectives – Vorige maand is het eerste nummer verschenen van Jazz Perspectives, een nieuw Brits academisch blad over jazz. Het tijdschrift heeft een interdisciplinair karakter en wil de strenge scheiding doorbreken tussen jazz als muziek en als cultureel verschijnsel. Jazz Perspectives gaat publiceren over onderzoeken en analyses van muzikale, historische en culturele aard. Ook worden recensies en essays opgenomen over belangrijke nieuwe boeken en opnames. In het eerste nummer van Jazz Perspectives staat onder meer een artikel over de relatie tussen Miles Davis en de blues. Het nieuwe blad gaat twee keer per jaar verschijnen bij de Britse uitgeverij Routledge. Nummer twee komt in oktober uit.

IN MEMORIAM

Door Han Schulte



WHITNEY BALLIETT: POËTISCH EN SCHERPZINNIG JAZZAUTEUR

Weinig jazzauteurs zijn in staat zowel de muziek als de musicus zo te beschrijven, dat beide levensecht voor je staan. Whitney Balliett (1926-2007), de vooraanstaande jazzschrijver en dichter, die 1 februari jl. op 80-jarige leeftijd in zijn huis in New York City aan leverkanker overleed, was zo'n zeldzame auteur. Zonder recorder zocht hij de jazzmusici op van wie hij meende dat zij een gefundeerd en levendig verhaal over hun muziek konden vertellen. De lange quotes gedestilleerd uit dagenlange gesprekken, werden door Balliett poëtisch verwoord, maar dat deed geen afbreuk aan de authenticiteit. Hij had een scherpzinnige blik – "Even his feet look sad", over klarinettist Pee Wee Russell – en een eerlijke bewondering – "No jazzmusician has ever played with the same daring and nakedness intuition", ook over Pee Wee – gecombineerd met een ontwapenende charme: "His solos didn't always arrive at their original destination". Deze essayist kon fijnzinniger dan elk ander solo's typeren en vermeed muziektechnisch jargon. Een beschrijving van het uiterlijk van een musicus werd een foto in woorden. Collega auteur/dichter Philip Larkin noemde hem daarom: "a writer who brings jazz journalism to the verge of poetry". Jazz-auteur Max Harrison ('The Essential Jazz Records') daarentegen vond Ballietts stijl niet duidelijk en onvoldoende serieus. Balliett vond zichzelf een 'impressionist' en typeerde jazz als 'transparant' en 'onstoffelijk'. De titel van zijn eerste boek 'The Sound of Surprise' (1959) is de mooiste en kortste definitie die ooit van jazz gegeven is. Als zoon van een zakenman groeide hij op in Manhattan en Long Island. Op de particuliere Phillips Exeter Academy leerde hij drummen nadat hij een jamsessie had bezocht in Jimmy Ryans club in New York. Hij speelde zomers met een 'flodderig' dixielandorkestje in een zeilclub. Voor en na zijn diensttijd studeerde hij aan de Cornell University in New Hampshire en haalde daar een Bachelor's diploma. In 1951 startte hij bij The New Yorker als corrector, publiceerde er zijn gedichten en schreef anonieme bijdragen voor de rubriek 'Talk of the Town'. Daarnaast leverde hij vanaf 1953 jazzartikelen voor The Saturday Review. Toen zijn chef in 1957 in de gaten had, dat hij een jazzcolumn bij de concurrent had, kreeg hij een vaste jazzrubriek in The New Yorker. Hij beschreef jazzconcerten en

festivals, recenseerde fictie en jazzboeken, toneel en jazzplaten en hield interviews met jazzmusici, die veelal, maar niet alleen, uit de traditionele swing en mainstream hoek kwamen. Eveneens in 1957 maakte hij met Nat Hentoff het concept voor de serieuze en baanbrekende tv-serie 'The Sound of Jazz', die live door CBS werd uitgezonden. Ondanks een zeer huuselijk leven, ging hij eens vijf dagen op tournee met het orkest van Duke Ellington. Hij verloor elk gevoel van tijd en plaats. Duke en zijn band verwierven echter zijn diepe respect. De titels van zijn boeken, zoals 'Dinosaurs in the Morning' en 'Such Sweet Thunder', kwamen dus tot stand door een open contact met de jazzpraktijk. Hij bleef The New Yorker tot 1998 trouw als stafeditor, maar stuurde na zijn vertrek nog twee jaar artikelen in. In 1996 kreeg hij een Academy Award In Literature. Zijn laatste grote publicatie, 'Collected Works, A Journal of Jazz: 1954 -2001' (zie afbeelding), bevat een ruime selectie van zijn jazzartikelen uit vijf decennia. En het geeft zowel een beeld van de auteur als van de vele jazzontwikkelingen, waarbij ook avant-gardisten als Albert Ayler en Cecil Taylor aangestipt worden. Balliett publiceerde ruim vijftien jazzboeken en zijn werk heeft bijgedragen aan de waardering van jazz en het niveau van de jazzliteratuur. Helaas niet bij zijn moeder, die een vast Philharmonic concertbezoekster was. Hij: "Ma, ik heb een nieuw boek klaar. Wil je een exemplaar?". Zij: "Gaat het over jazz?". Hij: "Ja." Zij: "Neen, dank je."

NIEUWSFLITSEN

Kikker heeft de Blues – 'Kikker heeft de Blues' is de titel van een nieuwe cd rond het figuurtje Kikker, een creatie van wijlen Max Veldhuis. De plaat bevat zes nieuwe verhalen van Kikker en het muzikale gedeelte komt voor rekening van het Tony Overwater Kwintet. 'Kikker heeft de Blues' verschijnt bij Jazz in Motion.

Siegfried Kessler – De Duitse jazzpianist Siegfried Kessler is 21 januari bij zijn boot in Frankrijk verdrongen. Hij raakte onwel en viel in het water. Kessler speelde begin jaren zeventig meerdere malen met saxofonist Gijs Hendriks. Samen brachten zij de plaat 'On The Way' uit. Ook is hij te horen op Archie Shepps live-cd 'First Take', die in 2005 verscheen. Siegfried Kessler was 71 jaar.

Rudy Van Gelder Remasters – Begin deze maand zijn weer vijf nieuwe Rudy Van Gelder Remasters uit de catalogus van Prestige verschenen. Het zijn platen van John Coltrane ('Traneing In'), Jackie McLean ('4, 5 and 6'), Miles Davis ('Cookin'), Pat Martino ('El Hombre') en Sonny Rollins ('Plus Four'). De albums zijn indertijd door opnametechnicus Rudy Van Gelder opgenomen en nu door hem voor de heruitgave op cd geremasterd. De serie is gestart in maart 2006 en inmiddels hebben, inclusief de laatste vijf, dertig cd's het licht gezien.

Jazz in H41 – In Wageningen loopt sinds 7 februari een nieuwe serie 'Jazz in H41'. Tot en met de maand mei kunnen de gasten van eetcafé H41 op nagenoeg iedere woensdagavond genieten van de combinatie eten en live jazzmuziek. 'Jazz in H41' is een initiatief van de Wageningse contrabasist Jasper Somsen en H41. (www.jaspersomsen.com)

STRAIGHTAHEAD

Door Jaap Lüdeke

JAZZITALIANO LIVE 2006

Eindelijk kom je steeds vaker voorbeelden tegen van de gestaag oprukkende Europese jazzformaties op cd. Een paar jaar geleden was het nog ondenkbaar om een redelijke indruk te krijgen van wat er in de landen om ons heen op jazzgebied gaande was. Challenge Records, bijvoorbeeld, grossiert in buitenlandse labels waardoor een flink aantal Europese musici nu binnen handbereik zijn gekomen. Sinds kort is er op Palaexpo een negental cd's in Italië verkrijgbaar die voorlopig alleen via internet zijn te bestellen. Het blijkt opnieuw dat Italiaanse instrumentalisten zich met grote voortvarendheid ook kunnen storten op de vroeger door de VS gedicteerde jazzmuziek. Zo herbergde in de jaren vijftig het orkest van Stan Kenton al een schare 'Italiaanse' solisten, als Frank Rosolino, Bill Russo, Conte Candoli en Charlie Mariano. En wat te denken van Buddy DeFranco en Tony Scott (Anthony J. Sciacca). Voordien maakte hotviolinist Joe Venuti al furore in New York met zijn onder musici verwarrende stichtende 'practicle jokes'.

Van heel recente datum is de serie JazzItaliano Live 2006. De reeks bestaat, als gezegd, uit negen producties die een staalkaart van de jazz in Italië wensen te zijn, hoewel dat wel een punt van discussie zal blijven. De technisch geslaagde opnamen werden vorig jaar gemaakt in het Romeinse en volgens de foto's (zie Google) zeer statige Casa del Jazz. Medewerking verleenden de Azienda Speciale Palaexpo, Radio Capital en la Repubblica L'Espresso.



Enrico Rava. De bekende trompettist is 20 augustus 1939 geboren in Triest, en niet zoals de 'Penguin Guide to Jazz' op cd' keer op keer meldt: 1943. Volgens eigen zeggen kwam Rava's inspiratie destijds van Miles Davis en Chet Baker. In de jaren zestig gold hij, na zijn bopperperiode, als een heuse avant-gardist die in New York veelvuldig optrad met onder anderen Roswell Rudd en Marion Brown. Twee jaar later was hij weer in New York en besloot een jaar of acht te blijven. Het stelde hem in staat met allerlei groepen op pad te gaan. Hij toerde van de VS naar Japan en van Brazilië naar Canada. Platen maakt Rava voor onder meer ECM, Soul Note en recentelijk voor het Franse Label Blue en wederom ECM. De ganse serie JazzItaliano bestaat uit producties van Rava, Paolo Fresu, Roberto Gatto, Stefano Di Battista, Danilo Rea, Rita Marcotulli, Francesco Cafiso, Enrico Pieranunzi, en last but not least, Stefano Bollani.

Rava's spel heeft tegenwoordig weer wel trekken van Miles Davis uit de korte tijd dat die nog pronkte met zijn technische vaardigheden. De vette sound die Rava op trompet genereert doet vaak zelfs denken aan het wollige karakter van de bugel. Voornamelijk zijn het eigen stukken van de leider die de JazzItaliano-cd sieren. Opvallend in Rava's New Generation zijn de bijdragen van de speciale gast tenorsaxofonist/kla-rinettist Mauro Negri. In beide gevallen wijkt hij nogal af van de gangbare benadering; Negri lijkt zijn boven-tanden niet op het mondstuk te zetten waardoor zijn sound af en toe vergezeld gaat van een aantrekkelijke lichte huivering. Archie Shepp weet er alles van. De overige leden van Rava's New Generation zijn pianist Giovanni Guidi, bassist Francesco Ponticelli en drummer Emanuele Maniscalco. Nooit laten ze de boel in de steek en zijn voortdurend attent op de impulsen van beide gretige blazers.

Info via www.jazzos.com.

MIKE DEL FERRO WEER OP PAD

Of pianist/componist Mike del Ferro binnenkort in aanmerking komt voor een vliegurenpenning is niet geheel duidelijk maar de laatste dagen en de komende weken is hij als musical director weer een bezet man. Een speciaal programma behelst optredens met de Mondesir Brothers (Mark en Mike) and Musicians from Afghanistan. Zij waren de afgelopen dagen al in Londen en Frankfurt. De Del Ferro/Vaganée Group treedt 13 februari op in Dizzy (Rotterdam), 14 februari - Hopper (Antwerpen), 15 februari - Palace Music Club (Brussel) en 8 maart in het Belgische Lier. Vaganée is de saxofonist/orkestleider van het Brussels Jazz Orchestra. Tussen 14 en 23 maart is Del Ferro in Nepal voor soloconcerten en als begeleider van zangeres Deborah Brown. November van het vorig jaar was de kosmopoliet in Bolivia met een filmcrew om een documentaire te maken. Die documentaire, gemaakt met Boliviaanse musici, staat op <http://bolivianrhapsody.podshow.com>. Mike del Ferro schreef de muziek voor 'The Bolivian Rhapsody'.

Black History Month

"Freedom is never given: it is won."
- A. Philip Randolph

FEBRUARI IS BLACK HISTORY MONTH

Al sinds 1926 is de maand februari in de VS Black History Month. Dr. Carter G. Woodson begon daarmee - eerst nog een week - om de man in de straat attent te maken op de deugden van nog onbekende zwarte Amerikanen. Tegenwoordig gaan de 'celebrations' gepaard met ontelbare concerten, lezingen en andere culturele manifestaties. African American Icons zijn onder vele anderen Louis Armstrong, Duke Ellington, W.C.Handy en Malcolm X. Ook Winton Marsalis behoort nu tot de zwarte beeldbepalende persoonlijkheden. In Dizzy's Club Coca-Cola is er deze maand onder meer een eerbetoon aan de muziek van Milt Jackson. Voor zover bekend heeft de Nederlandse publieke omroep nog nimmer aandacht besteed aan de Black History Month.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het wekelijkse programma 'Lüdeke Straightahead'. (ConcertZender: zaterdag 17.00 uur)

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

ALLE ENCYCLOPEDIËN NOG GEEN NASLAGWERKEN

Bij de Engelse versie van Howard Mandels nieuwste boek was mijn eerste indruk: laten liggen. Het leek het zoveelste, luxueus uitgevoerde kijkboek waarin de jazzhistorie aan de hand van een grote verscheidenheid aan illustraties uit de doeken werd gedaan. Dat de historie gekoppeld werd aan die van de blues voldeed evenmin: elk genre heeft zijn eigen ontwikkeling doorgemaakt en het heeft iets geforceerd deze om en om in perioden van tien jaar te behandelen. Maar mijn bezwaar gold vooral de term 'encyclopedie', want de opzet strookte niet met mijn idee van zo'n werk. Nu er een Nederlandse vertaling is verschenen, kan blijken hoe de opzet in de praktijk uitpakt.

Een encyclopedie is in de eerste plaats allesomvattend. In het verleden is er wel eens een verschenen die systematisch was ingericht, maar bij het begrip gaat je gedachte toch uit naar een alfabetische ordening. De niet-kenner, voor wie dit werk voornamelijk bedoeld is, kan natuurlijk het boek van voren naar achteren lezen of een bepaald tijdperk uitkiezen. Hij wordt daarbij geholpen door een duidelijke inhoudsopgave en een soort gebruiksaanwijzing. Talloze kaders en kruisverwijzingen aan de voet van de pagina's maken de interactie tussen de artiesten en stijlen zichtbaar en benadrukken zo de continuïteit in de stromingen. Daar is niets mis mee, want het is allemaal keurig netjes opgezet. Maar bij het zoeken naar een bepaalde artiest wordt hij verondersteld te weten in welk decennium hij deze moet plaatsen. U heeft op de televisie Joe Lovano en Hank Jones zien optreden. U gokte goed als u de eerste in het hoofdstuk 'de huidige tijd' zocht, maar in welk tijdperk hoort die nog krasse pianist, die toch zeker zo'n zestig jaar ervaring achter de rug heeft? Doe geen moeite: u vindt hem nergens. U zou een beroep kunnen doen op het register; helaas is daar niet te zien of een musicus een eigen ingang heeft of slechts in het voorbijgaan wordt genoemd. Ander voorbeeld uit de praktijk: onlangs vroeg een oud-collega of ik platen had van het duo Mel Tormé/George Shearing. Voor nadere informatie kan ik hem niet naar dit boek verwijzen: beiden blinken uit door afwezigheid. Alsof om de mening te ontcrachten dat niet iedereen erin staat, is een lijst toegevoegd van een paar duizend musici met in minuscule lettertjes een paar vage gegevens: Stan Hasselgard, jaren veertig, swing, bebop, klarinet, Zwitserland (moet zijn: Zweden).

De medewerkers die Mandel voor de diverse hoofdstukken heeft aangetrokken zijn niet de eersten de besten, hun verhalen kunnen de kritiek doorstaan. Maar in zijn coördinerende taak heeft Mandel steken laten vallen. Uit de inleiding bij 'de jaren vijftig': "de bop liet zijn positie niet meteen los en bleef bloeien onder de handen van jonge muzikanten als Lee Morgan, Wes Montgomery, Cannonball Adderley en Hank Mobley." Allen met geboorte- en sterfjaar, behalve de laatste. Nadere details over de eerste drie vinden we echter pas in het volgend decennium; Mobley komt er helemaal niet meer aan te pas. Stan Kenton en Jackie McLean krijgen elk twee verschillende geboortejaren, de jaartallen van de beide naamgenoten Bill Evans worden door elkaar gehutseld. Aan de pianist wordt ten onrechte de compositie 'Detour Ahead'

toegeschreven. De kwaliteit van de illustraties varieert van afgekloven publiciteitsmateriaal tot zeldzame opnamen als die van Woody Hermans rietsectie, evenwel zonder identificatie. De beruchte foto van Buddy Boldens orkest wordt, zoals gewoonlijk, spiegelbeeldig afgedrukt, alsook die van de band van Erskine Tate (2x), Sidney Bechet (2x), Joe Lovano en het World Saxophone Quartet, een potsierlijk gezicht! Op pagina 162 is niet Earl Bostic maar Bull Moose Jackson afgebeeld.

En zo is, ook bij nader inzien, het ruim twee kilo zware boek eerder het tamelijk overbodige 'koffietafelboek' geworden dan het beloofde naslagwerk waarvan in de werftekst sprake is.

Howard Mandel (red.). De Geïllustreerde Encyclopedie van Jazz & Blues. – Arnhem : Terra Lannoo, 2006. – 352 p. : ill. ; 29x27 cm. – ISBN 90-5897-476-6 geb. Prijs 39,95 euro

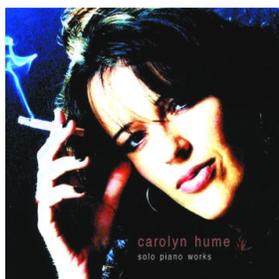
PIONIEREN VAN DE LICHTE MUZIEK

"Nederland staat niet bekend als een land dat zijn klassieken uit de wereld van de populaire muziekcultuur goed kent, laat staan eert." Aldus Cor Gout in de inleiding tot zijn bundel portretten onder de wat duistere titel 'Muziek in zwart-wit'. Als radiomedewerker startte hij in 1994 een reeks gesprekken met pioniers van de lichte muziek en dat was net op tijd, want velen zijn ons sindsdien ontvallen. Gout heeft vooral aangestuurd op een zogenoemde 'oral history' door systematisch iemands carrière door te lopen en daarbij tevens de diverse orkesten te betrekken waarin de artiest heeft gespeeld of gezongen. Zo behelst het gesprek met drummer Martin Beekmans ook de orkesten van Klaas van Beeck, Ernst van 't Hoff, The Skymasters en Dolf van der Linden. In dat met zangeres Sanny Day krijgen de Millers en het Atlantic Quintet het volle pond.

Interviews met musici van deze generatie zijn schaars. We hebben het moeten doen met artikelen in stijlgebonden bladen, zoals Gout ze noemt, en een zekere aan actualiteit gebonden keuze van de zijde van krantenredacties. Zo verscheen er in het begin van de jaren negentig in regionale dagbladen een aantal interviews van Els Smit over onder anderen Frans Poptie en Harry de Groot (beiden in dit boek). Van nog eerder dateren de artikelen van Marinus Schroevers in de Radiogids van de VARA. (Zouden die niet eens gebundeld kunnen worden?). Een project om hun wederwaardigheden systematisch vast te leggen is nog altijd niet van de grond gekomen en het mag gevreesd worden dat het voor de meesten nu te laat is. We mogen dus blij zijn met dit initiatief. Voor de interviews is voldoende tijd uitgetrokken, ze zijn voortreffelijk verwerkt en voorzien van een broodnodige inleiding. Enkele namen zijn er gehavend uitgekomen, zoals die van een belangrijke radiopionier van na de oorlog, Netty Rosenfeld. Het erratum dat in uw exemplaar behoort te zijn bijgevoegd, betreft de identificatie van de foto op pagina 123. De bassist daar lijkt mij overigens niet de genoemde, maar de begin 2004 overleden Dubby Dubois, ook zo'n man die je overal tegenkwam, maar over wie je verder nooit iets las.

Cor Gout. Muziek in zwart-wit : gesprekken met pioniers van de lichte muziek in Nederland. – Zaltbommel : Aprilis, 2006. – 240 p. : ill. ; 23x23 cm. – ISBN 90-5995-144-6 geb. Prijs 24,50 euro

CD-RECENSIES



CAROLYN HUME Solo Piano Works

Leo Records (www.leorecords.com)

Samen met slagwerker Paul May speelde de Engelse pianiste Carolyn Hume reeds vier fraaie cd's voor Leo Records vol. Dit is haar eerste solo-uitstapje voor hetzelfde label. 'Solo Piano Works' is gevuld met uiterst contemplatieve muziek. De stukken ontvouwen zich traag, en bieden verstillend en soms ontroering. Titels als 'Obsession', 'In This Dark Silence' en 'Solitude & Madness' verraden overigens wel dat we niet te maken hebben met een erg vrolijke dame. Desalniettemin kenmerkt de cd zich door een grote schoonheid, al treedt na enige tijd het virus der eenvormigheid wel op. Al die langzame, serene muziek achter elkaar is wat te veel van het goede, en op zulke momenten verlang ik toch naar de inzet van Paul May.

(Herman te Loo)

SCOTT KINSEY Kinesthetics

Intuition Music/Challenge

In de voetsporen van Joe Zawiniul maakt de Californische toetsenist Scott Kinsey, bekend van de fusiengroep Tribal Tech, zeer actuele powerfusion. Zijn album 'Kinesthetics' is een met zorg opgebouwd geheel met een massief geluid. In de persaankondiging staat: "Hij wordt begeleid door een illustere massa wereldberoemde gastmusici". En dat blijkt; niet minder dan 21 muzikanten spelen mee. Zo zijn er drie gitaristen, zes verschillende bassisten en vier drummers te horen. Een paar namen: Steve Tavaglione op sax, Scott Henderson op gitaar, Abraham Laboriel en Robert Hurst III op bas en drummer Kirk Kovington. Kinsey is een kunstenaar met menselijke stemmen en het vervormen daarvan. Van Aziatische piepstemmetjes, een Afrikaans koor tot indianen in 'Big Rock'. Zorgvuldig in de stukken verwerkt komt heel wat stemgeluid voor. Maar steeds weer passend in de context.

'Kinesthetics' is homogeen van opbouw en de sound lijkt wel live. Ja, de geluidskwaliteit is subliem. Joe Zawiniul is als executive producer bij het project betrokken geweest en zegt in de hoestekst dat Kinsey niet alleen goed speelt, produceert en zorgt voor 'sound programming' maar ook veel talent heeft. En gelijk heeft hij. Voor ieder stuk heeft Kinsey de meest passende muzikanten verzameld. Dat betekent wel dat je het hoesje in de buurt moet houden als je wilt weten wie je hoort. Nog een waarschuwing bij het afspelen: houd wegens de sterke dynamiek op de cd wel rekening met de burens!

(Peter J. Korten)

STEFAN SCHÖLER TRIO Introducing Stefan Schöler Egpro Records (www.stefanscholer.com)

Als de titel 'Introducing Stefan Schöler' u bekend voorkomt, dan klopt dat. 'Introducing...' heette ook de eerste cd van Brad Mehldau. Maar behalve het feit dat de Amerikaan en de jonge Duitser Stefan Schöler beiden piano spelen en hun debuut met een trio vulden, houdt de vergelijking op. Op deze cd staat namelijk geen gekweld romantische pianomuziek in de lijn van Bill Evans of andere pianistische hoogstandjes. De in Arnhem opgeleide Schöler kiest er niet voor om te imponeren met ingewikkelde pianistiek. Zijn muzikale voorkeur lijkt eerder bij 'musicians' musicians' als Herbie Nichols en Elmo Hope te liggen. Wat we horen, is een integrale pianist met een licht toucher en gevoel voor subtiliteit en avontuur. Geen barstensvol plaatje met gaapverwekkende stukjes, maar iets meer dan drie kwartier compacte composities en solo's die to the point zijn. De zeven eigen werkjes volgen vaak een songstructuur of een bluesmodel, en Mingus' 'Pithecanthropus Erectus' is een verrassende keuze, die goed tussen de rest past. Wat verder opvalt, zijn de titels. 'Psalm 116/Thanksgiving For Deliverance' en 'My Saviour' getuigen van Schölers (christelijke) religieuze overtuiging. In het slotstuk, 'He Took Me', geeft hij die ook muzikale invulling, want het nummer heeft een sterke gospelsfeer. Bassist Jan Flubacher en slagwerker Joop van Erven voelen zich daarbij als een vis in het water, en completeren het organische trio. (Herman te Loo)



SANNA VAN VLIET A Time for Love; Remembering Shirley Horn Maxanter Records

Zangeressen die naast zingen ook nog piano spelen zijn altijd gering in aantal geweest. Van de Amerikanen kennen we Shirley Horn, Sarah Vaughan en Carmen McRae die zich, zij het op bescheiden wijze, soms aan de piano zetten en met hun zang en de begeleiding een ultieme fusie nastreefden. Sanna van Vliet (1974) doet dat ook en kan het. Ze volgde een opleiding aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Zangles kreeg ze daar van onder anderen Judy Niemack, de pianoleraar was Frans Elsen. Ook woonde Sanna een tijd in de VS, dus – met goede oren – is de uitspraak van de Engelse taal dan geregeld. Klopt. Ook voordracht, sound en ritmiek zijn boven standaard. Met die eigenschappen moet ze wel slagen temidden van veel goedwillende concurrenten. Haar trio bestaat verder uit de profs Marius Beets (b) en Erik Ineke (d). Op drie stukken van 'A Time for Love' is ook tenorist Ferdinand Povel prominent aanwezig. Sanna van Vliet zingt en speelt (swingt) met gevoel. Hoe kon ik, met het noemen van die bovenvermelde pianospelende zangeressen, nou toch in hemelsnaam Pia Beck vergeten? (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG



DUKE ELLINGTON'S SPACEMEN
The Cosmic Scene
 Mosaic (www.mosaicrecords.com)

In de jaren na WO II hadden bigbands het moeilijk. Mede door vermaaksbelasting zocht het publiek ander vertier zoals de tv. Benny Goodman en Count Basie krompen hun orkesten voor korte of lange tijd in tot minder dan tien musici. Mr. Swing maakte van de nood een deugd door Stan Hasselgard (klarinet) en korte tijd Wardell Gray (tenor) in te schakelen voor een combinatie van swing en bebop. Mr. Kansas City nam daarna Clark Terry (trompet) en eveneens Gray in dienst voor een soortgelijke muzikale cocktail. Duke Ellington speelde in alle uithoeken van het land om zijn orkest draaiende te houden, van boerenschuur tot concertzaal. Plaatopnames en filmpoptredens vulden de financiële gaten. Pas in het voorjaar van 1958 waagde Duke een eenmalig stapje in de boprichting. Enkele dagen voordat zijn orkest in Carnegie Hall optrad met Ella Fitzgerald om de vier lp-box 'Ella Fitzgerald Sings The Duke Ellington Songbook' te lanceren, speelde een octet plus Duke het album 'The Cosmic Scene' vol in een studio. Een succesvol gelanceerde Amerikaanse ruimteraket inspireerde tot deze merkwaardige titel. Met Sam Woodyard (drums) en Jimmy Woode (bas) wordt de 'pepsection' bestaande uit zes blazers ondersteund. En daar zit Clark Terry op flugelhorn bij plus de trombonisten Quinton Jackson, John Sanders en Britt Woodman. Voeg Jimmy Hamilton (klarinet) en Paul Gonsalves (tenor) toe en er is een nonet. Bebop wordt er niet echt gespeeld, ondanks het feit dat het openingsnummer 'Avalon' in dubbeltempo als springplank van swing naar bop moet fungeren. Gonsalves bracht de band en zichzelf door een adembenemende solo op het Newport Jazz Festival 1956 volop in de publieke belangstelling en hij komt wel enigszins in de boprichting. Hij speelde immers in 1949/1950 bij Dizzy Gillespie's bop bigband, nadat Gray hem bij Basie had verdrongen. Hamilton is echter geen Tony Scott en heeft niets met bop. Hij swingt en excelleert in het intro van Ralph Burns 'Early Autumn'. In 'Body and Soul' soleert Gonsalves lang, warm en aanstekelijk, terwijl het trombonetrio een bigbandsound oproept. Bij Duke's compositie 'Bass-Ment' zit het koper bijna in de Ray Conniff groove en in Lionel Hamptons 'Midnight Sun' speelt het ensemble vals. Het snelle titelstuk 'Spacemen' schreef Duke voor Clark Terry, die hier een uitgekiend vraag en antwoordspel met de trombonisten opvoert. Het is duidelijk dat het Ellington publiek dit uitstapje wantrouwde, zoniet afwees, ondanks 'Perdido', 'Take the 'A' Train' en zelfs W.C. Handy's 'St. Louis Blues'. Gonsalves liefhebbers kunnen zich echter laven aan deze cd met prachtige alternate takes van 'Body and Soul' en 'Jones' als bonustracks.

(Han Schulte)

ADAM PIEROŃCZYK TRIO
Live in Berlin
 Meta Records/Challenge

De laatste tijd bereikt heel wat muziek uit Zwitserland en Polen de schappen van de Nederlandse platenzaken. Vanuit Polen is Tomasz Stanko de pionier aan wie we meestal als eerste denken. Maar het recente album van Adam Pierończyk is weer een bewijs dat in heel Europa prima moderne jazz wordt gemaakt. Het trio bestaat naast de saxofonist uit de Amerikaanse bassist Ed Schuller en de Poolse drummer Krzysztof Dziedzic. 'Live in Berlin' is in 2005 opgenomen op het 'Jazz Units Jazzfestival'. Blijkbaar is het een klein festival, want het klinkt of het publiek uit maar ongeveer twintig personen bestaat. Die intimiteit wordt benut door het trio. Men neemt ruim de tijd voor rustige intro's en geeft het publiek toegang tot hun diepere muzikale gevoelens. De composities (alle van Pierończyk) kunnen daardoor ook wat intenser zijn. De cd opent met de vijftien minuten durende compositie 'Busem po Sao Paulo', wat 'Sao Paulo per bus' betekent. De lange reis start met een intense drumsolo. De saxofonist voegt zich er even later bij en samen met de bas ontstaat een trip langs diverse bezienswaardigheden waarbij gids Pierończyk uitdrukkelijk het woord voert. Een ander stuk doet met een repeterend themaatje denken aan de schijnbare eenvoud van 'A Love Supreme'. De leider hoeft niet op zijn tenen te lopen door de afwezigheid van de piano. Hij blijft zichzelf, exposeert ongeremd en wordt hierbij geholpen doordat hij de musici vaak alleen of met zijn tweeën laat spelen. De geluidsopname is heel direct. De clubsfeer wordt hierdoor benadrukt. Ook staan de drie instrumenten mooi 'los' van elkaar. Vooral de contrabas klinkt zo ontroerend mooi. Polen blijkt zo best wel dichtbij.

(Peter J. Korten)

CHARLES TOLLIVER BIG BAND
With Love
 Blue Note/Mosaic Records

Opmerkelijk hier is meteen al het feit dat Michael Cuscuna van Mosaic Records, bekend van de heruitgaven op grote schaal, mede de hand heeft in dit debuut van de Charles Tolliver Big Band. Tolliver (1942) is een tijdlang uit het zicht geweest. Vroeger was hij op Blue Note-platen te horen van Jackie McLean, Andrew Hill en Horace Silver en stichtte nadien, met de op cd aanwezige Stanley Cowell, het label Strata-East Records. Tolliver was ook meerdere malen in Nederland.

Hoewel hij niet overloopt van bigband-ervaring zijn de composities, maar vooral zijn arrangementen op 'With Love' aangenaam verrassend, om niet te zeggen lekker springerig van aard. De secties buitelen vol plezier en laten steeds weer ruimte voor de solisten. Tolliver heeft, als vroeger, een vrij dun geluid. Hij deinsde er destijds zelfs niet voor terug om bugel te spelen met een trompetmondstuk. Een lichte vorm van zelffooding. De solisten die wel een stevige verklaring afleggen zijn Stanley Cowell, Robert Glasper, Billy Harper en Howard Johnson, nu eens op baritonsaxofoon. Tolliver wordt volgende maand 65 jaar. Als vooral bij trompettisten de jaren gaan tellen word je toch componist/arrangeur? Dat doet hij met succes. Aangenomen wordt dat het orkest komende zomer in Europa zal rondtoeren. Dan kunnen we het allemaal opnieuw beoordelen.

(Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG



RIK MOL
What's on Tonight?!
www.rikmol.nl

Eerst zou de cd 'What's on Tonight?!' al eind vorig jaar uitkomen, dus nog voor die van de Young All Stars en ook voor de cd van Erik Ineke's Jazz Xpress. Op beide cd's is Mol al in volle glorie te beluisteren. Met het nemen van wat afstand tussen die producties en dit geslaagde debuut, onder eigen naam en voorlopig in eigen beheer, is de kans op aandacht van de media weer iets groter. De verrassing, overgaand in verwondering over zoveel trompettalent, neemt met de komst van deze cd nog in hevige mate toe. Het is een uiterst toffe cd geworden waarop Mol de bebop en de groove soms handig combineert. En wel met dien verstande dat zijn superieure spel, in wat voor verpakking ook, steeds fier overeind blijft en zelfs bij tijd en wijle uitbundig gaat jubelen. Mede dankzij Mols uitmuntende composities. De inspiratie in solistisch opzicht is vooral afkomstig van Freddie Hubbard. Die waardering mondt uit in twee versies van Hubbards vroegere hit 'Skydive'. In een interview dat Bert Jansma voor het blad Sonic (dec/jan) met hem had lees ik dat Mol op het Koninklijk Conservatorium in Den Haag les had van Ruud Breuls en Jan Oosthof. Later verhuisde hij naar het conservatorium in Rotterdam omdat het lesmateriaal daar iets hipper was. Voor het vak compositie keerde hij overigens weer terug naar Den Haag. Deze cd, met onder anderen tenorist Ben van den Dungen en Rob van Bavel kan zelfs op de internationale markt indruk maken. Binnenkort verschijnt de cd ook in de VS en Japan. Dat zegt genoeg.
(Jaap Lüdeke)

BILLY STRAYHORN
Lush Life
Blue Note Records

Ronduit schaars zijn de cd's waarop alleen composities staan van Ellingtons rechterhand Billy Strayhorn. Ook op 'Lush Life' zijn er weer stukken bij die kennelijk door Ellington en Strayhorn zijn bedacht, al of niet in grote harmonie. Ik moet dan altijd weer denken aan een uitspraak van Ellington in een documentaire waarin hij refereert aan de samenwerking met Strayhorn. Ellington daarin, vol verwijt: "And he always wanted to outdo me!" Blue Note Records heeft de juiste musici in huis om de stukken met dat Strayhornstempel nog eens over te doen. Pianist Bill Charlap opent solo met 'Fantastic Rhythm' en geeft er 'stride' een vrolijk huppelende draai aan. Nieuwsgierig was ik naar de tekst van 'Blood Count' die Elvis Costello had geschreven en ook zingt op de cd. Zijn nieuwe titel 'My Flame Burns Blue' is gek genoeg gedeeltelijk onverstaanbaar.

Vreemde zaak. Joe Lovano herinnert aan de definitieve uitvoering, qua solo, die Stan Getz 25 jaar geleden ten beste gaf. Pure Getz. Mijn belangstelling ging ook uit naar de werken die het kwartet van Lovano uitvoerde. Dat is het viertal met, naast de leider Hank Jones, George Mraz en Paul Motian. Ze blijven keurig binnen de perken die Strayhorn zo zorgvuldig aanlegde. Zelfs Motian, toch niet vies van ritmische overschrijdingen, blijft beleefd in vieren trossen. Het heeft vast met respect voor de meester te maken. Dat geldt ook voor de bijdrage van zangeres Dianne Reeves in het titelstuk.

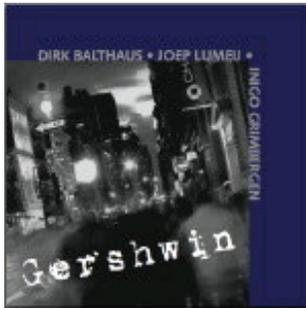
Aangezien Strayhornkenner Walter van de Leur in de tekst wordt bedankt, temidden van Quincy Jones en Tony Bennett, is er hier ook sprake van een stel composities die Van de Leur destijds in de VS heeft opgegraven. Die, onder meer, verschenen al eerder op twee cd's. Diverse bezettingen dragen bij aan de variatie op deze 'Lush Life'-cd. Met een blik op de lijst medewerkers blijft in de goedbedoelde productie pianist Hank Jones sterk favoriet. Het chique materiaal van Billy Strayhorn (1915-1967) is vanaf het begin boven alle kritiek verheven geweest. Is het wellicht nu tijd voor 'The Metropole Orchestra plays the Music of Billy Strayhorn'?
(Jaap Lüdeke)



LIQUID BLEU
On such a night - A Sting tribute
ESC Records

Mensen die de muziek van Sting en The Police liever niet horen, zullen wellicht geneigd zijn deze cd te laten liggen. En dat is toch jammer. Want wat de formatie Liquid Blue met dit repertoire doet, is verrassend. Het zijn onmiskenbaar de nummers van Sting, maar niet zomaar nagespeeld. Voorzien van opmerkelijke arrangementen en een even ongewoon instrumentarium, is 'On such a night' een bijzonder aardig album geworden. Liquid Blue is een in Duitsland woonachtige band met zangeres en bespeler van de accordeon Klaudia, Stefan Lang op trompet, bugel en percussie, Rüdiger Eisenhauer op gitaar en mandoline, Bernd Meyer op piano en fender rhodes en Judith Schmid op cello. Grote Sting/Police hits als 'Bring on the night', 'Moon over bourbon street', 'Message in a bottle' en 'Roxanne' worden vertolkt op deze ruim een uur durende cd. De stijl is het best te omschrijven als jazzy pop of 'smooth jazz'. Maar door het gebruik van bijvoorbeeld accordeon en cello en de geraffineerde arrangementen krijgt het materiaal een intelligente en vernieuwende vorm. De muziek is zeer toegankelijk en daardoor hier en daar wat voorspelbaar, maar overwegend is sprake van een aangename en verrassende interpretatie van de bekende popsongs.
(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG



BALTHAUS/LUMEIJ/GRIMBERGEN

Gershwin Hi5 Records

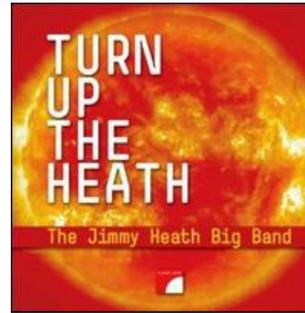
Dirk Balthaus (piano), Joep Lumeij (contrabas en gitaar) en Inigo Grimbergen (drums) hebben het lef gehad om veertien bekende standards van George Gershwin (1898-1937) opnieuw op de plaat te zetten. Want het getuigt van durf om dergelijk bekend materiaal opnieuw te vertolken met de pretentie daarmee een luisterwaardig product af te leveren. Zeker in een klassieke tribezetting val je genadeloos door de mand als je niets te bieden hebt. De cd, simpelweg 'Gershwin' getiteld, is evenwel een schitterend album. Natuurlijk is het de rijkdom van de composities van Gershwin die het luisteren ernaar tot een genoegen maakt. Maar Balthaus en de zijnen hebben zich er niet makkelijk vanaf gemaakt. Het zijn veertien interpretaties geworden waarin keuzes gemaakt zijn, arrangementen zijn bedacht en accenten worden gelegd. De luisteraar zal onder de indruk raken van de lezingen die dit trio ten gehore brengt. De titel zou ook 'Gershwin reinvented' kunnen zijn geweest. Want dit is jazz op hoog niveau, inventief en creatief. Een nieuwe ontdekking van Gershwin, die meestal als klassiek componist wordt beluisterd maar hier een benadering krijgt in jazz die bepaald indruk maakt. De samenwerking in het trio is opmerkelijk. Waar Balthaus in de piano de melodielijn duidelijk bepaalt, met mooie transposities, zijn het Lumeij en Grimbergen die in de rol van begeleiders een meer ruimtelijke benadering laten horen. Dit werkt goed. Het doet af en toe denken aan Ahmad Jamal, Monk en Bill Evans. De cd besluit met een uitvoering van Gershwins klassieke compositie 'Prelude #2', een duet van Balthaus met Lumeij op gitaar. 'Gershwin' is een fascinerend verhaal geworden. (Frank Huser)

VERVOLG PAGINA 1

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

Het Brussels Jazz Orchestra werd uit drie genomineerden gekozen door een jury met Marc Van den Hoof (voorzitter), Jempi Samyn, Filip Santy, Lieve Schaubroeck, Dick Van Der Harst, Marie-Paule Wouters (leden) en Pauwel De Bleser (secretaris). Het orkest ontving de prijs van 12.500 euro tijdens een feestelijk evenement in de Vlaamse Opera te Gent, in aanwezigheid van de Vlaamse minister van Cultuur, Bert Anciaux. In totaal werden die avond in twaalf categorieën prijzen verdeeld, waaronder ook strip, film, podiumkunsten en beeldende kunst.

JAZZRADIO TOP 10



1. **JIMMY HEATH BIG BAND**
Turn Up The Heath
2. **STEVE TURRE**
Keep Searchin'
3. **MB3**
Jazz Hits Volume 1
4. **DIANA KRALL**
From This Moment On
5. **HENDRIK MEURKENS**
New York Samba Jazz Quintet
6. **THE BRUBECK BROTHERS**
Intuition
7. **RUSSELL MALONE**
Live at Jazz Standard, Vol. One
7. **THE DIZZY GILLESPIE ALL-STAR BIG BAND**
Dizzy's Business
9. **DAVE VALENTIN**
Come Fly With Me
10. **WAYNE BERGERON**
Plays Well With Others

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden, Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Herman te Loo, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz, Tony Daenen en Mich Leemans. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

CONCERTVERSLAGEN

ILJA REIJNGOUD EN FAY CLAASSEN

Bezetting: Ilja Reijngoud kwartet: Ilja Reijngoud (tb), Martijn van Iterson (gt), Marius Beets (b) en Marcel Serierse (dr). Na de pauze met Fay Claassen (zang).

Datum en Plaats: 21 januari 2007, De Harmonie te Leeuwarden.

WILLIAM SHAKESPEARE VERJAZZED

"Ik houd niet van jazz!", heeft Rita Reys wel eens spottend gezegd, "Je kunt het niet lekker meezingen. Niks aan." En dat voor een door de wol geleverde jazz-zangeres. Lekker meezingen kon je 21 januari voor de pauze zeker niet tijdens het concert van het Ilja Reijngoud Kwartet in De Harmonie te Leeuwarden. Hun muziek is moderne jazz met een hoog improvisatorisch gehalte en veel ongelijke maatsoorten. Daar moet je echt van houden.

Na de pauze werd door de groep uit een heel ander vaatje getapt. Er werd eigenlijk meer moderne serieuze muziek ten gehore gebracht, maar wel met veel jazzinvloeden. Een heel speciaal concert was het, met zangeres Fay Claassen als vijfde lid van de groep. Dit vijftal voerde voor de tweede keer een cyclus uit, van op muziek gezette gedichten van William Shakespeare (en één van Oscar Wilde). De eerste keer dat ze dit deden was tijdens een 'Carte Blanche'-concert in het Bimhuis, ongeveer een jaar geleden. Als luisteraar kon je bij deze getoonzette sonnetten van Shakespeare de muziek en de muzikale ontwikkelingen beter volgen dan voor de pauze. Misschien omdat je door de tekst wat meer structuur kon onderscheiden. Misschien omdat je door de vertrouwdeheid met de taal beter door kon dringen tot de muzikale taal. Wie zal het zeggen. Feit was dat Fay Claassen haar partijen sterk en innemend zong. Ze maakte er prachtige muziek van. Ze had, vertelde ze, de sonnetten proberen te doorgronden, maar het archaische Engels was niet meer goed te begrijpen. Daarom had ze er zo goed mogelijk een draai aan gegeven. Met succes. Nee, meezingen was er ook hier niet bij, daarvoor klonken er te veel kruisen en mollen. Maar het geheel klonk heel natuurlijk en als vanzelfsprekend. Een schitterend samenspel van componist en zangeres. De maker bedoelde het zo en de uitvoerder deed het. Het was een bijzonder concert.

(Hessel Fluitman)

JAZZRADIO OP INTERNET



WWW.JAZZ88FM.COM

SHOOSTER

Bezetting: Sven Schuster (cb), Anton Goudsmit (g), Efraïm Trujillo (ts, ss) en Victor de Boo (dr).

Datum en plaats: 27 januari 2007, Huiskamerpodium Klein Koninkrijk te Olst.



Shooster in Olst (foto: Gerard Vrakking)

JAZZ OP TOPNIVEAU

In een tot de laatste stoel bezet Klein Koninkrijk, het benedendijks van de IJssel gelegen huiskamerpodium in het Overijsselse Olst, was het publiek getuige van een energiek en geïnspireerd optreden van Shooster, de 'new swing jazz' band van contrabassist Sven Schuster. Met Efraïm Trujillo op tenor en sopraansax, Anton Goudsmit op gitaar en Victor de Boo op drums als zijn muzikale kompanen. Voorwaar niet de minsten. Schusters contrabas vormt de solide en creatieve basis van het kwartet. Zijn spel is stevig, subtiel en virtuoos. En bij vlagen ook delicaat. Met name in het spelen van flageoletten en bij het strijken weet hij een fragiele sfeer te creëren die imponeert. Maar het zijn ook de composities van Schuster die indruk maken. 'New swing' is het genre. Een mix van swing en neo-bop, met medium tempo gespeelde nummers en nummers gespeeld in ritmes en harmonieën verwant aan de bebop. Een aantrekkelijke stijl die ook volop ruimte biedt voor improvisaties waarin Goudsmit en Trujillo excelleren in hun fantasievolle soli en onderlinge 'duels'. Ook drummer De Boo had het zichtbaar naar zijn zin. Zijn spel is verfrissend en ogenschijnlijk van een hoog improvisatiegehalte. Meer dan in de maat slaan zoekt hij de openingen in de composities en reageert daarmee op innovatieve wijze op het spel van de anderen, waardoor de muziek een soort constante impuls krijgt. Misschien is het wel de betovering van de IJssel die als een meander het land doorsnijdt en het nieuwe vormen geeft waardoor de bevlogen spelers geïnspireerd raakten. Of het was ook het enthousiaste publiek dat het kwartet aanzette tot vuur in het spel. Want het spelplezier was van de gezichten af te lezen. Het repertoire was deels afkomstig van de laatste cd ('Shooster') en deels nieuw. Nieuw materiaal dat bijna vraagt om een live-cd om het authentieke karakter van deze new swing formatie nog meer tot zijn recht te laten komen.

(Frank Huser)

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

ACHTERGROND

NIEUW CD-LABEL EVIL RABBIT RECORDS RICHT ZICH OP BEELDENE IMPROVISATIEMUZIEK

Zo vaak gebeurt het niet dat zich in Nederland een nieuw cd-label aandient. En dan zeker niet met een eerste worp van vier cd's tegelijk. Pianist Albert van Veenendaal en bassist Meinrad Kneer doen dat nu met hun Evil Rabbit Records, en dat verdient dus aandacht. De vormgeving (van Lysander Le Coultre), het eerste dat opvalt, is pakkend en origineel. Alle cd's zitten in een zwart kartonnen hoesje met een gat aan de voorzijde. Daarachter is de naam van de groep en de titel van de cd zichtbaar, die op een kaartje staat, dat weer uit het hoesje te halen is (en ook nog eens een mooie foto van Monique Besten bevat). Hierop staat de informatie over spelers, titels, opname etc. De cd zelf zit ook weer achter een gat (waarop het nummer van de cd te zien is). Als je cd en infokaartje eruit hebt gehaald, zie je door het drietal steeds kleiner wordende gaten een klein zwart konijntje. Dat is dus die 'evil rabbit'.

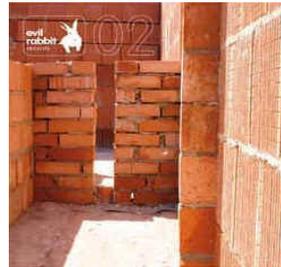


De Munderkingen Sessions (ERR 01)

Ik besteed even wat extra aandacht aan deze ingenieuze vormgeving, omdat mede-oprichter Van Veenendaal die belangrijk vindt. Op zijn eigen website noemt hij zichzelf 'een beeldend musicus, vanwege het epische en filmische karakter van de muziek die hij maakt'. Op de drie cd's waarop hij te horen is, wordt dat duidelijk. Op 'The Munderkingen Sessions' (ERR 01) is hij te horen in achttien duetten met collega Kneer. De opnamen uit het Duitse stadje van die naam (even ten zuiden van Stuttgart, aan de Donau) zijn kraakhelder, en laten horen hoe uitgekend Kneer en Van Veenendaal met de dynamiek omgaan. Hun improvisaties zijn soms fluisterzacht, maar een stuk als 'Oscar & Willi' knalt weer uit de speakers. Omdat beiden hun instrument niet willen inpassen in de traditionele rol die daarbij soms lijkt te horen, is de muziek geheel cliché-vrij. Ook in de open improvisaties en klankexploraties (waarbij Van Veenendaal ook het binnenwerk van de piano niet onberoerd laat) blijft de muziek kernachtig, spannend en niet voor de hand liggend.

Ook het trio dat beide heren vormen met slagwerker Yonga Sun (en dat slechts hun namen draagt) kenmerkt zich door die cliché-vrije, non-hiërarchische aanpak. 'Predictable Point of Impact' (ERR 04) is op die manier een krachtig statement van een superingespeeld trio. Ze combineren de avontuurlijkheid van een improvisatiegroep met de subtiliteit van een klassiek kamermuziektrio en de heftigheid van een rockband. Het trio maakt veelvuldig gebruik van groovende figuren, waarbij elk van de groepsleden de rol van groover op zich kan nemen, zodat de andere twee zich vrijelijk kunnen bewegen. De souplesse waarmee ze elkaars rol dan overnemen is indrukwekkend. Het resultaat is muziek die kaleidosco-

pisch is, en voor de luisteraar werkt als een soort film in je hoofd. Bovendien weten Van Veenendaal en Kneer pakkende composities te schrijven, die grillig verlopen, en heel veel verder gaan dan het karakteristieke thema-solo's-thema verloop van veel jazzmuziek. Ondanks de improvisaties die het trio Van Veenendaal/Kneer/Sun laat horen, is de muziek van het drietal dan ook zeker geen jazz. Ook is hun muziek bepaald niet op Amerikaanse leest geschoeid. De vrolijke marsjes, circussachtige muziekjes of de bijna rockachtige vamps zijn absoluut Europees van origine.



Duets for Prepared, Unprepared and Toy Pianos (ERR 02)

Dat geldt zeker ook voor het duo van Van Veenendaal met zijn Italiaanse collega Fabrizio Puglisi, te horen in 'Duets for Prepared, Unprepared and Toy Pianos' (ERR 02). De titel laat aan duidelijkheid niks te wensen over, en de pianisten maken goed gebruik van hun drietraps instrumentarium. De muziek is speels, ritmisch en dansant. Van de vier cd's op het nieuwe label toverde deze de meeste glimlachen op mijn gezicht. Opmerkelijk is dat Van Veenendaal en Puglisi elkaar niet in de weg zitten, een groot gevaar van het instrument in tweevoud. Ze hebben allebei een open manier van spelen, die goed ademt, en voorkomt dat al te vaak een dikke notenbrij ontstaat. Componisten als Satie en Cage moeten bij beiden een belangrijke invloed zijn geweest. Het gamelan-geluid van de 'prepared piano' hebben we immers aan de Amerikaan te danken, en het dromerige 'Gazz' (een compositie van Van Veenendaal) zou zonder het werk van de Fransman ondenkbaar zijn geweest.

De meest abstracte cd van het kwartet eerstelingen is '#1' (ERR 03) van het sextet Play Station 6. De groep bestaat uit een 'Nederlands' en een Duits contingent. Cornettist Eric Boeren, rietblazer Tobias Delius en violiste Maartje ten Hoorn kennen elkaar uit diverse samenstellingen, maar de in Amsterdam woonachtige pianist Achim Kaufmann en slagwerker Paul Lovens zijn voor de Nederlanders ook geen onbekenden. Bassist Kneer is hier de verbindende factor met de rest van het label. De onberispelijke opname, uit de Loft in Keulen (van vorig jaar januari), past in het idioom van de Europese improvisatiemuziek zoals die zich de afgelopen decennia heeft ontwikkeld. Ook weer los van Amerikaanse modellen dus, en absoluut niet jazzmatig. Geen ronkende freejazz en ga-maar-lekker-loos solo's dus, maar overdachte aaneenrijgingen van muzikale ideeën. Er wordt goed naar elkaar geluisterd, en eenieder weet op tijd z'n instrument te laten verstoppen, waardoor de collectieve improvisaties niet verstanden. Dat levert soms fluisterzachte resultaten op ('Unprepared'), soms stuwende passages ('Alone'), en soms zelfs bijna liedjes, zoals 'Brava's', waarin Eric Boeren een door de bocht vliegend circusorkestje lijkt te leiden.

Wie meer informatie wil, of een bestelling wenst te plaatsen, kan terecht op: www.evillrabbitrecords.eu. (Herman te Loo)

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

REGGIE WORKMAN: A QUESTION OF EXPOSURE

Aren't bassists the most selfless of jazz musicians? Could be. After all, they're the players toward the rear of the bandstand, patiently underlining everyone else's work and generally spotlighted last if they get to solo at all. Yet as the organization force behind this month's multi-faceted Sculptured Sounds Music Festival at Saint Peter's Church, bass stalwart Reggie Workman has gone well beyond the norm in terms of generosity.

"If you glance at the list of artists being featured during this festival," he notes, "you'll see lots of people who simply aren't getting the kind of exposure in New York that we believe they deserve. In other words, a lot of the music created by our most talented colleagues rarely gets heard locally. Musicians being embraced by record companies are really the ones getting into prominent venues. That's because many clubs tend to bring in only musicians who're getting support of one kind or another from labels, in terms of salary or advertising or maybe a guarantee of seats filled. Too many other creative people are stuck playing for the door at this place or that place. So exposure, broader attention - that's our goal with this effort. And we're really offering a wide range of music. Avant garde, some of it, but good listening experiences in every instance.

"For example, we'll present this month Brew, a trio which involves Gerry Hemingway's drums, my bass and a koto player named Miya Masaoka who's heavily into electronics; along with BassDrumBone, another trio made up of Gerry plus Mark Helias' bass and Ray Anderson's trombone. All this leads up to a set by the six-member Reggie Workman Ensemble, which includes spoken contributions by Amiri Baraka. There'll also be participation by Umberto Grati, a remarkable computer-savvy Italian sound improvisationalist who paints onscreen as music is playing. By the way, Gil Noble will serve as host each week.

"The following Sunday, we'll have Billy Harper's Great Friends group with Sonny Fortune, Stanley Cowell, Billy Hart and me; followed by Rashied Ali's quintet. The poet and spoken word artist Kayo has another part of the program; and Ashley Kahn, who's written so well about those famous Miles Davis and John Coltrane recording sessions, will speak. "On Feb. 18, Charles Gayle's trio will play. So will Billy Harper. And the headliners that night will be the Ashanti's Message group headed up by J.D. Parrin, who plays all sorts of woodwinds and reeds. We're also very excited about an appearance by the M.A.D Youth Dancers, who come from the Montclair Academy of Dance.

"The greatest number of artists, though, will appear at the final installment on February 25. We'll open with a string quartet called Sojourn; then hear from a Matthew Harrison group called Paradigm. The main attraction spotlights the African-American Legacy Project, which is largely a tribute to prominent composers who've laid the groundwork for much of what we do today. It involves an eighteen-member orchestra conducted by Charles Tolliver and a twelve-member chorus led by Richard Harper. We've performed in the Washington and Boston areas but just once before in New York - outdoors at Lincoln Center. That's why we'd like more local

exposure. We're geared up to take this into schools in the future, too."

Workman's own professional credentials are, of course, solid as can be: recordings with Gigi Gryce and Roy Haynes as long ago as the late 50s; membership in Coltrane's 1961 quartet; tours with Art Blakey's 1962-64 Jazz Messengers troupe; and subsequent partnerships with Yusef Lateef, Thelonious Monk and Archie Shepp. Later associations with Max Roach, Mal Waldron, David Murray, Andrew Hill, Marilyn Crispell and David Murray have been equally fruitful. Much of his efforts during the 90s were focused on Trio Three, which teamed him with Oliver Lake and Andrew Cyrille. He's led groups of his own, too, on recordings like Summit Conference (1993) and Cerebral Caverns (1995) that reward careful listening.

"Wait, one more thing you just have to mention," says Reggie, "is that none of this would be taking place without the dedication of Francina Connors, our production coordinator, and lots of other people who really do treasure this music."

Reggie Workman's Sculptured Sounds Music Festival takes place at Saint Peter's Church every Sunday in February.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

BIMHUIS

Concerttips van Jaap Lüdeke

De doorlopende voorstelling - lees, het internationale festival - met al die interessante formaties in het Amsterdams Bimhuis vervolgt de rest van deze maand met op wo-14 februari: het kwintet van Frank van Bommel. Op za-17 is er Michiel Braams Nopera en een dag later is Joe Lovano alweer van de partij. Is er hier geen flatje voor hem te regelen? Vr-23 wordt de aandacht gevraagd voor Van Merwijks Music Machine. En wat te denken van Available Jelly, za-24. Ze weten zich gesteund door een lovende recensie in de DownBeat van deze maand. Nog zoiets: zo-25 de Greg Osby Channel Three. Wie van grotere gezelschappen houdt moet wo-28 naar het Bimhuis voor de Metropole Orchestra Big Band, onder leiding van Vince Mendoza. Liefhebbers van de jazzgitaar noteren alvast - onder voorbehoud - zo-11 maart. Dan komt volgens plan de alom aanbeiden gitarist Pat Martino.

ingezonden mededeling



WEKELIJKSE JAZZAGENDA

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan bij rene@laanen.demon.nl op de nieuwsbrief van de website www.jazzmasters.nl.